

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **P. K.**, zastoupeného Ing. B. K., daňovým poradcem se sídlem R. 14, O., proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství** se sídlem Masarykova 31, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 9.11.2015 č.j. 37975/15/5200-10423-710324, ve věci silniční daně,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 9.11.2015 č.j. 37975/15/5200-10423-710324 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen **zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9.800,- Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám Ing. B. K., daňového poradce se sídlem R., O.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla změněna rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj, Územního pracoviště v Bruntále (dále jen správce daně) ze dne 28.5.2014 č.j. 2111759/14/3205-05302-809408, č.j. 2112213/14/3205-05302-809408 a č.j. 2112820/14/3205-05302-809408 – platební výměry na daň silniční za zdaňovací období roku 2010, 2011 a 2012.

Žalobce v žalobě namítl chybné hodnocení výpovědí svědků F. S., R. K. a H. J. Dále mělo být vyhověno žalobcovu návrhu na opětovný výslech svědka H. J. Žalobce dostatečně vysvětlil rozpor mezi tvrzenou likvidací vozidla a sdělením České podnikatelské pojišťovny o tom, že za toto vozidlo bylo hrazeno zákonné pojištění odpovědnosti za škodu až do roku 2014. Žalobce dále v žalobě objasňoval svůj postup při vyřazování vozidla z registrace. A konečně žalobce namítl, že mu měla být přiznána snížená sazba daně, protože vozidlo nepoužíval k podnikání.

Žalovaný ve vyjádření plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že na své argumentaci trvá, a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že správce daně zjistil z registru silničních vozidel, že žalobce byl v letech 2010-2012 veden jako provozovatel návěsu – přípojného vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny, určeného výlučně k přepravě nákladů, a vyzval ho k podání přiznání k silniční dani. Žalobce s tím nesouhlasil a uvedl, že s návěsem nikdy nepodnikal, v roce 2010 byl návěs zlikvidován sešrotováním, doklad o likvidaci nemá (sdělení z 27.11.2013). Návěs vložil do depozita registračního úřadu v prosinci 2013 (úřední záznam z 9.1.2014). Návěs měl od roku 2009 neplatnou technickou kontrolu, žalobce s ním nemohl jezdit, návěs stál na pozemku žalobcova otce (protokol z 26.5.2014). V odvolání proti platebním výměrům dne 16.6.2014 žalobce uvedl, že návěs byl sešrotován v březnu 2010 a navrhl k tomu 3 svědky. Správce daně zjistil z vyjádření České podnikatelské pojišťovny, a.s., ze dne 2.9.2014, že pojištění odpovědnosti z provozu tohoto vozidla bylo placeno od roku 2007 do 14.7.2014. Dne 9.9.2014 byli za žalobcovy přítomnosti vyslechnuti navržení svědci. F. S. uvedl, že odvezl návěs pomocí svého tahače od Kročilů, mají halu nad Kovošrotem, do tohoto Kovošrotu v Malé Štáhli, v rámci vesnice. Bylo to cca 2,3 roky zpět, na jaře, vozidlo už bylo zkorodované, barva tmavá, 3 osy na balónech. Zavezl návěs do Kovošrotu a dál se o něj nezajímal, nebyl přítomen likvidaci vozidla. Svědek H. J. uvedl, že byl přítomen v Kovošrotu v Malé Štáhli, sháněl nerez plech nebo něco takového, bylo to v jarním období, někdy v březnu, rok 2009, 2010. Poznal návěs, kombinaci barev, červený rám, byl to jeho bývalý majetek, pak ho prodal panu K., návěs vyvařovali, proto jej poznal. Návěs stál ve šrotišti, polorozebraný, nebyl už pojízdný, byl bez kol. Likvidaci byl přítomen R. K. Svědek R. K. uvedl, že se jednalo o návěs červené barvy, červený rám, 3 osy, 6 kol, 13,5 m, pan K. ho nechal dotáhnout tahačem F. S., z návěsu se stal kovový šrot, pan K. si vzal kola. Bylo to cca 4 roky, někdy na jaře. Svědek byl zaměstnán v Kovošrotu v Malé Štáhli, likvidaci návěsu byli přítomni zaměstnanci Kovošrotu a H. J., který dovezl svůj šrot a sháněl nějaký plech, vyměnil kus za kus. Svědek tento návěs několikrát opravoval, takže si je jistý, že šlo o toto vozidlo. Sešrotování probíhá tak, že zaměstnanec rozřeže návěs pomocí kyslíku na menší díly. Svědek nevystavoval potvrzení o výkupu šrotu, to má na starosti jiný zaměstnanec, na váze jsou až 3, takže svědek nevěděl, který z nich. Svědek nevěděl, jaká byla hmotnost šrotu a potvrdil odpověď žalobce, který uvedl, že dostal

peníze za výkup šrotu, kolem 2 Kč za kg. Po seznámení se zjištěními (před vydáním napadeného rozhodnutí) žalobce dne 11.9.2015 uvedl, že trvá na tom, že návěs byl zlikvidován. Po technické kontrole v roce 2008 ho svépomocí s panem J. přestavěli z dvouosého na tříosý, toto mu může pan J. dosvědčit. Proto si svědci pamatují návěs jako tříosý. K legalizaci přestavby nedošlo. Pojistné platil žalobcův otec spolu s ostatními pojistkami. Žalobce nahlásil pojišťovně až v roce 2013, že chce zrušit pojištění. K tomu žalobce připojil čestné prohlášení svého otce o platbách pojištění a čestné prohlášení H. J. o přestavbě návěsu na tříosý.

Podle § 2 odst.1 zákona č.16/1993 Sb., ve znění pro příslušná zdaňovací období (dále jen „zákon o dani silniční“), předmětem daně silniční (dále jen "daň") jsou silniční motorová vozidla a jejich přípojná vozidla (dále jen "vozidla") registrovaná a provozovaná v České republice, jsou-li používána k podnikání nebo k jiné samostatné výdělečné činnosti (dále jen "podnikání") nebo jsou používána v přímé souvislosti s podnikáním anebo k činnostem, z nichž plynoucí příjmy jsou předmětem daně z příjmů u subjektů nezaložených za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu. Bez ohledu na to, zda jsou používána k podnikání, jsou předmětem daně vozidla s největší povolenou hmotností nad 3,5 tuny určená výlučně k přepravě nákladů a registrovaná v České republice.

V daném případě se jednalo o návěs, tj. předmět daně podle věty druhé výše uvedeného ustanovení. Soud má shodně s účastníky řízení za to, že předmětem daně musí být věc existující v daném zdaňovacím období (srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu – dále jen „NSS“ – ze dne 15.8.2012 č.j. 1 Afs 54/2012-40), a proto je zde rozhodující průběh dokazování a hodnocení důkazních prostředků ve vztahu k žalobcem tvrzené likvidaci návěsu.

Žalobce nepostupoval formálně správným způsobem (tvrzená přestavba návěsu bez její „legalizace“, která by se projevila v technickém průkazu, snahy o vyřazení návěsu z registrace bez dokladu o likvidaci), což ztížilo jeho procesní situaci, avšak nelze přehlédnout, že všichni tři vyslechnutí svědci se vyjadřovali jasně, jednotně a s mírou podrobností, odpovídající podle názoru soudu jak konkrétní situaci (znali se s žalobcem, dva z nich měl již dříve něco společného s daným návěsem), tak i časovému odstupu mezi dějem a výslechem. Na rozdíl od žalovaného považuje soud jejich výpovědi za logické a v souladu s žalobcovými tvrzeními. To, že všichni svědci popsali návěs jako tříosý, kdežto v technickém průkazu je uveden jako dvouosý, nezakládá podle názoru soudu „pochybnosti o souladu tvrzeného se skutečností“, jak uvedl žalovaný (str.5 napadeného rozhodnutí), nýbrž přesně odpovídá žalobcovu tvrzení o přestavbě bez legalizace. Pokud svědek J. neuvedl ve výpovědi, že pomáhal s přestavbou návěsu, mohlo to být především proto, že na tuto skutečnost nebyl tážán – správce daně se jej dotazoval pouze na okolnosti jeho přítomnosti v Kovošrotu v Malé Štáhli. Pokud žalovaný vyhodnotil sdělení tohoto svědka o tom, že „návěs stál ve šrotišti, polorozebraný, nebyl už pojízdný, byl bez kol“ jako potvrzení faktické existence vozidla (str.9), hraničí to podle názoru soudu se snahou o překroucení významu svědkovy výpovědi. Stejně tak i v případě hodnocení výpovědi svědka K., pokud jde o otázku, kdo vystavil žalobci potvrzení o šrotu – svědek jasně uvedl, že to měl na starosti jiný zaměstnanec, na váze jsou až 3, takže nevěděl, který z nich (podtrženo soudem). Žalovaný tuto odpověď vyhodnotil jako důkaz svědkovy nevěrohodnosti (str.9), s čímž nelze podle názoru soudu souhlasit. Soud na rozdíl od

žalovaného nepovažuje za „nejasnosti ohledně data tvrzené likvidace“ (str.10) vyjádření svědků, že k události došlo na jaře před několika lety (blíže viz zjištění z obsahu správních spisů na str.2 tohoto rozhodnutí). Podle názoru soudu je mnohem snazší vybavit si zpětně roční období spojené s určitou událostí než to, před kolika lety k ní došlo. Časový rozptyl ve výpovědích odpovídá podle soudu významu dané události pro jednotlivé svědky - soud by považoval za mnohem méně věrohodné, kdyby se svědci vyjadřovali v přesných datech. Shrnuto, hodnocení svědeckých výpovědí žalovaným nebylo provedeno správně, což mohlo mít – a také mělo - vliv na rozhodnutí ve věci. Žalobní námitka týkající se hodnocení svědeckých výpovědí je důvodná.

K návrhu na opětovný výslech svědka J. (který by se vyjádřil k tvrzené přestavbě návěsu) uvedl žalovaný (str.11), že z jeho předchozí svědecké výpovědi vyplynuly zásadní nesrovnalosti, kdy svědek naopak potvrdil existenci předmětného vozidla, a nekonzistentnost jeho výpovědi ve vztahu k tvrzením daňového subjektu, proto nelze hodnotit opětovný návrh k provedení svědecké výpovědi jinak než jako nedůvodný. Jinými slovy, žalovaný zde odpovídá místo svědka a dopředu hodnotí výpověď, k níž nedošlo, a to za situace, kdy žalobcovo tvrzení o přestavbě návěsu se jeví důležitým (všichni svědci hovořili o tříosém návěsu, a argumentace žalovaného pouze tím, že v technickém průkazu je návěs uveden jako dvouosý, je s ohledem na žalobcovo tvrzení nedostatečná). Žalobní námitka týkající se opětovného výslechu svědka J. je tedy důvodná.

Pokud jde o otázku placení pojistného za návěs i v době po jeho tvrzené likvidaci, žalovaný se k ní vyjádřil v napadeném rozhodnutí jednak na str. 5 (že je v rozporu s formální logikou, aby bylo placeno za fyzicky zlikvidované vozidlo) a na str.11 (hrazením plateb zákonného pojištění lze tedy zcela racionálně konstatovat důvodné pochybnosti, že by právě takové vozidlo bylo zlikvidováno). Podle názoru soudu se žalovaný vypořádal s touto otázkou zcela nedostatečně, když nereagoval na žalobcovu námitku, že pojistné platil žalobcův otec tak říkajíc „v balíku“ s dalšími pojistkami. Do této míry je žalobní námitka důvodná.

S ohledem na § 75 odst.1 s.ř.s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, se soud dále nezabýval žalobním tvrzením o tom, jak žalobce následně, po vydání napadeného rozhodnutí, jednal s Českou podnikatelskou pojišťovnou ohledně vrácení pojistného, ani s Kovošrotem ohledně dokladu o výkupu šrotu.

K otázce, zda měla být přiznána snížená sazba daně, se soud v tomto rozhodnutí nemůže vyjádřit, neboť dosud není postaven najisto základ věci, tj. zda měla vůbec být silniční daň vyměřena.

Soud tedy zrušil napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 76 odst.1 písm.c) s.ř.s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude minimálně třeba doplnit dokazování o nový výslech svědka J., a přehodnotit výsledky dokazování ve světle výše uvedených závěrů soudu.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého procesně úspěšnému žalobci vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů

řízení. Náklady žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek v částce 3.000,- Kč a náklady zastoupení žalobce v souladu s § 35 odst. 2 s.ř.s. (2 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 2x300,- Kč režijní paušál – převzetí věci, žaloba), celkem 9.800,- Kč. Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „o.s.ř.“) k rukám osoby, která žalobce v řízení zastupovala. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 20. prosince 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu